

Kris Tavernier

De verovering van Jericho

Jozua 6

Leven uit geloof

De verovering van Jericho spreekt tot de verbeelding door de manier waarop de stad werd ingenomen. Wat een overwinning, wat een verovering! Zonder wapengekletter vielen de muren van de stad zomaar in. Het is voor velen een bekend gebeuren al vanaf de zondagsschool. Ook voor de Israëlieten is dit altijd een blijde herinnering geweest.

De Israëlieten waren na de doortocht door de Jordaan het land ingetrokken (Joz. 3-4). Daarna hadden ze hun kamp opgeslagen te Gilgal (Joz. 5:9-10). Gilgal lag dicht bij de stad Jericho, iets ten noordoosten ervan. Het is wel merkwaardig dat daar, juist op die plaats, de strijdbare mannen besneden werden – het accent valt op hen (zie Joz. 5:4-8). Het gevolg van de besnijdenis was immers dat zij enkele dagen geen strijd konden aangaan (vgl. Gen. 34:25). Dat was een gevaarlijke situatie, zo dicht bij de stad Jericho. Aan de overzijde van de Jordaan was het veel veiliger geweest om de strijders te besnijden. Nu konden de mannen van Jericho een uitval wagen en de Israëlieten overvallen, zoals Amalek het volk kort na de uittocht had aangevallen (Ex. 17:8-16).

Wij weten nú wel dat de inwoners van Jericho de stad niet durfden te verlaten, maar daar konden de Israëlieten toen niet zomaar van uitgaan. De Israëlieten wisten ook wel dat de inwoners van Jericho bang waren (Joz. 2:24). Maar een vijand in het nauw is een geduchte tegenstander. Het was gevaarlijk om het leger

krachteloos te maken in vijandelijk gebied. Dat is precies wat hier gebeurde, en het was een daad van geloof. De besnijdenis was een opdracht van de Heere God (Joz. 5:2), en het volk gehoorzaamde. Dit spreekt dus van hun geloof, dat werkelijk tot gehoorzaamheid leidde. Geloof en gehoorzaamheid gaan hand in hand. Hetzelfde geloof vinden we treffend terug bij de verovering van Jericho.

Hetzelfde gold eigenlijk ook voor het Pascha dat werd gevierd. Het vieren van een feest in vijandelijk gebied kan men evenmin erg veilig noemen. Door de besnijdenis leerden de Israëlieten dat ze met zichzelf moesten afrekenen en niet op eigen kracht konden vertrouwen (Kol. 2:11). Door het vieren van het Pascha leerden ze dat ze moesten staan in de redding van de HEERE en op Hem hun vertrouwen moesten stellen. Het zijn de beide grondslagen van het geloof!

De eerste hindernis

Die twee lessen zou het volk straks bij Jericho meteen weer ervaren. Voor hen lag de versterkte stad Jericho, en ze konden niet om de stad heen. Vanuit de richting van de Jordaan gezien was Jericho de deur naar het land Kanaän. Eerst het land veroveren en dan teruggaan naar Jericho was geen optie, want dan bleven de vrouwen, ouderen en kinderen (die het leger niet vergezelden tijdens de veldtocht) onbeschermd in Gilgal achter, en ook al het vee.

Jericho was daarmee *de eerste en onvermijdbare hindernis* die het volk moest nemen. Het is de eerste verovering van de Israëlieten in het Beloofde Land. Omdat de verovering van Jericho de eerste was, geldt die als prototype van elke volgende verovering. De verovering van Jericho krijgt in de Bijbel dan ook veel aandacht, het is de langste beschrijving van de verovering van een stad! Dat heeft een bedoeling ook voor ons, en wel dat het ons de gezindheid leert waarmee wij obstakels in het leven tegemoet moeten treden. De stad Jericho is daarmee het type van een obstakel dat moet worden opgeruimd. Ook de Israëlieten konden altijd terugblikken op deze verovering. Het zou niet steeds op dezelfde wijze gaan zoals bij Jericho, maar elke stad moest wel in dezelfde gezindheid worden benaderd. Bij elk obstakel dat wij tegenkomen, moeten we Gods wil daarin zoeken en handelen op grond van Zijn Woord. Elk obstakel kan een verhindering zijn, zodat ons geestelijk leven niet ten volle kan worden ontplooid. Let wel, dat geestelijk leven is niet iets abstracts, maar wordt uitgeleefd in de praktijk van alledag.

Misschien denk je nu: Dat wil ik wel, maar God geeft mij geen briefjes uit de hemel en Hij spreekt niet tegen mij zoals Hij bijvoorbeeld sprak tegen Jozua. Dat klopt, je krijgt geen briefjes, maar je hebt wel een heel boek gekregen uit de hemel, namelijk

de Bijbel! Dat is heel wat meer, dat had Jozua niet. En als je er dan nog niet uitkomt, kun je het altijd eenvoudigweg aan God vragen; dat doe je trouwens altijd als je bidt. Hij belooft immers dat Hij antwoord zal geven (Jak. 1:5). Ook in Jakobus 1 gaat het over obstakels, daar zijn het verzoeken.

Jozua was bij Jericho, zo zegt Jozua 5:13 nadrukkelijk. Kennelijk was hij zo dicht bij de stad, dat de man die hij plotseling zag staan evengoed een vijand had kunnen zijn. Was Jozua de stad aan het bespieden? Dacht hij erover na hoe hij de verovering moest aanpakken? Jozua had wel ervaring in de strijd, maar nog nooit had hij een versterkte stad aangevallen. De steden in Kanaän waren meer dan alleen maar versterkte dorpjes. Ze waren 'groot en hemelhoog versterkt' (Deut. 1:28). Jericho was wellicht niet bijzonder groot, maar wel een van de meest versterkte steden in Kanaän. Bovendien had Israël geen stormrammen, katapulten of aanvalstorens. Hun slingers, bogen en speren waren niet opgewassen tegen de versterkte muren van Jericho. Was Jozua aan het piekeren, was hij bezorgd? Hij had nog geen instructies gekregen van God. Wat moest hij nu doen? Daar stond Jozua voor die grote hindernis, de stad Jericho, waarmee hij geconfronteerd werd. Er zou strijd moeten worden gevoerd. Zonder de verovering van Jericho bleef het Beloofde Land onbereikbaar. Ook ons 'Beloofde Land' (daarmee niet bedoeld als beeld van de hemel) blijft onbereikbaar als de hindernis niet neergehaald wordt.

Is dit niet herkenbaar voor ons? Gebeurt het soms niet dat we met obstakels geconfronteerd worden, waartegen we niet opgewassen zijn? We worden geconfronteerd met onze eigen zonden, met moeiten, met problemen en nog heel wat meer; en daar sta je dan. Je eigen hulpmiddelen, je gaven en talenten zijn niet voldoende. De Bijbel zegt wel dat we ons geen zorgen moet maken over de dag van morgen (Matt. 6:24), maar ja, we doen het toch. Het obstakel staat murenhoog voor ons en we kunnen er niet tegenop. En inderdaad, dat is ook zo, je kunt er menselijk gesproken vaak niet tegenop.

De HEERE openbaart Zichzelf

Dan openbaart de Vorst van de hemelse legermachten Zichzelf: 'Nu ben Ik gekomen'. Wat is het toch mooi dat de HEERE Jozua persoonlijk tegemoet trad voor het eerste obstakel bij de verovering van Kanaän. Voordat de verovering van de stad begon, had Jozua die bijzondere ontmoeting (Joz. 5:13-15). Hij ontmoette een strijdbare Held met een uitgetrokken zwaard. Die Man blijkt de Bevelhebber van Gods legermacht te zijn, de Aanvoerder van Gods hemelse legers. Het is Zijn legermacht (Ps. 103:20-21; 148:2). Die Man is niemand minder dan de HEERE Zelf.

Wanneer Hij Zijn instructies geeft, lezen we dat het de HEERE is die spreekt (Joz. 6:2). Het is hier nog niet de tijd dat de aartsengel Michaël optreedt voor het volk Israël (Dan. 10:21; Jud.:9). De Heere God Zelf wilde het voor Zijn volk opnemen en de legermacht aanvoeren (vgl. Openb. 19:14).

Jozua wierp zich op zijn gezicht. De woorden die de HEERE daarop sprak, klinken ons en Jozua toen bekend in de oren: 'Doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats waarop u staat, is heilig'. Bijna precies hetzelfde had de Heere God zo'n veertig jaar eerder tegen Mozes gezegd (Ex. 3:5). Ook toen was het de Heere Zelf die sprak, de Engel van de Heere. Hij blijkt Dezelfde te zijn als God (vs. 2 en 4). God had Zich aan Zijn knecht Mozes geopenbaard, toen deze aan zijn dienstwerk in verband met de uittocht uit Egypte begon. Nu openbaarde God Zich aan Zijn knecht Jozua, toen deze met de verovering van het land Kanaän zou beginnen. Het was op een andere plaats en in een andere situatie, maar het was dezelfde God.

Wat zal Jozua, die het gebeuren bij de doornstruik ongetwijfeld kende, bemoedigd zijn geweest door deze ontmoeting! Diezelfde God staat ook ons terzijde. Hij staat aan onze kant, als er obstakels zijn in ons leven. Wanneer wij ons aan Hem onderwerpen en ons in het geloof aan Hem toevertrouwen, mogen ook wij Hem ontmoeten. Hij openbaart Zich vaak het duidelijkst te midden van obstakels die zich voordoen in ons leven.

Een onzichtbare strijd

Wat zijn we soms kortzichtig. We denken dat het alleen maar om onszelf en ons probleem gaat. Maar daardoor verliezen we een heel andere werkelijkheid uit het oog. Ook in ons leven speelt zich de strijd tussen twee koninkrijken af: het koninkrijk van de Heer Jezus Christus staat tegenover het koninkrijk van de satan. Ook wij hebben te maken met dit strijdtoneel. Wij hebben niet te strijden tegen vlees en bloed, maar tegen het onzichtbare rijk van de satan. Dat heeft zich genesteld in de wereld en in ons eigen vlees, waarin de zonde woont.

De verovering van Kanaän was ook niet alleen een strijd tussen het volk Israël en de volken die er woonden. Er was heel wat meer aan de hand. Het was de strijd van God voor Zijn volk, om de beloften die Hij had gedaan te vervullen (o.a. Ex. 13:5, 11). Het was ook een oordeel over alle goddeloosheid, afgoderij en andere wandaden die de volken van Kanaän bedreven. Het was de strijd tegen de goden, de demonische machten van de volken die in Kanaän woonden. De Heere God had gestreden tegen de goden van Egypte, om Zijn volk te verlossen. Nu zou Hij strijden tegen de goden van Kanaän, om het land te zuiveren en Zijn volk thuis te brengen.

Ook in ons leven woedt die voortdurende strijd, en God wil ons de overwinning hierin geven. Hij heeft de wereld overwonnen. De overste van de wereld is onttroond. En toch staat die soms als een versterkte stad Jericho vlak voor ons, midden in ons leven. Waren we ons maar meer ervan bewust dat er een geestelijke strijd gaande is, dat het op zijn minst gezegd ook *Gods* strijd is. Als we denken dat het alleen maar *onze* strijd is, dan komen we in de situatie van Romeinen 7 terecht. Het is allemaal ik, ik, ik – en die redt het helemaal niet. Als we de Geest Zijn werk laten doen in ons leven, dan behaalt *Hij* de overwinning; dat is Romeinen 8. Laten we toch nooit vergeten dat de Heer Jezus aan onze kant staat en Zich om ons bekommert!

Een gesloten poort

Nadat de HEERE Zich heeft bekendgemaakt en als de hemelse Bevelhebber aan de kant van Zijn volk is gaan staan, verwachten we natuurlijk instructies voor Jozua. Maar dat is niet wat de Bijbel ons allereerst mededeelt. Jozua 6 begint met een mededeling die we misschien als een onbelangrijke, terloopse opmerking zouden negeren: ‘Intussen had Jericho de poort gesloten; het was volkomen gesloten voor de Israëlieten; niemand kon daar uit of in gaan’ (vs. 1). Pas in vers 2 lezen we dat de HEERE instructies aan Jozua gaf: ‘En de HEERE sprak tot Jozua’. Het gesprek tussen God en Jozua wordt dus onderbroken voor een schijnbaar onbelangrijke mededeling. Het betekent veel dat de poorten van Jericho hermetisch gesloten waren. Dat was natuurlijk allereerst het gevolg van de angst voor de Israëlieten, die een leger van maar liefst zeshonderdduizend zeshonderd dertig man hadden (Num. 26:51). Het is evident dat men de poorten sluit als er zo’n vijand nadert. Zo’n vermelding hebben we eigenlijk niet eens nodig. Maar de Bijbel wil er kennelijk toch meer mee zeggen.

Jozua 5 begint met de mededeling: ‘Zodra al de koningen der Amorieten aan de westzijde van de Jordaan en al de koningen van de Kanaänieten aan de zee hoorden, dat de HEERE God de wateren van de Jordaan voor het aangezicht van de Israëlieten had doen opdrogen, totdat zij erdoor getrokken waren, versmolt hun hart en zij hadden geen moed meer vanwege de Israëlieten’ (vs. 1). Dezelfde gedachte vinden we ook terug in het lied van Mozes bij de Schelfzee, veertig jaar eerder (Ex. 15:14-18). Het wonder van de Schelfzee was bekend geworden in de verre omtrek, ook in het land Kanaän.

Straks zullen we lezen over de hoer Rachab en de verlossing die zij vond. Zij en haar familie werden als enigen uit de stad Jericho gespaard. Gods gerechtigheid brengt

oordeel, maar Zijn genade biedt uitredding. Dat was ook het geval geweest in Egypte, zodat wij lezen dat er ook heidenen meegetrokken waren met het volk Israël (Num. 11:4). Vandaar dat er ook meteen bij de uittocht instructies werden gegeven met het oog op die heidenen (Ex. 12:48-49). Ook Rachab werd gered. Eerst werd zij buiten de legerplaats gebracht (Joz. 6:23), maar daarna woonde zij onder het volk (vs. 25). Rachab had haar huis opengedaan voor de twee verspieters, ze geloofde in de macht van God en beseftte dat Hij het land aan Israël had gegeven. Ze zocht verlossing en koos de kant van het volk van God.

Maar terwijl Rachab haar deur *opendeed* voor Israël, zo *sloot* Jericho de poort voor Israël. Zou God de mensen van Jericho niet hebben gespaard, als zij tot berouw waren gekomen over hun afgodendienst en zich hadden bekeerd van hun wandaden, als ze hun afgodsbeelden hadden verwijderd en hun praktijken hadden afgezworen? Heeft God later Nineve niet gespaard vanwege hun berouw? Maar de poorten van Jericho waren dicht, en zo ook de harten. Er kon niemand in of uit de stad, ook geen vredeboode. Zij hadden een verstokt hart, zoals dat ook bij de farao in Egypte het geval was geweest! Veertig jaar lang hadden ze zich kunnen bekeren van hun wegen, maar dat deden ze niet. Anders was er wel uitredding geweest, maar vanwege hun verstokte hart werden ze zonder genade met de ban geslagen en verdelgd (Joz. 11:20).

Nineve kreeg de profeet Jona op bezoek. De mensen vóór de zondvloed kregen het getuigenis van Noach en de ark. Jericho en Kanaän kregen het getuigenis van de overwinning over Egypte, de Schelfzee en de Jordaan. In de eindtijd zal er het getuigenis zijn van de twee getuigen en van allerlei tekenen op aarde. Een hart dat gesloten blijft, wordt een verstokt hart. Dan is *oordeel* het enige antwoord. Laten we geen verkeerd beeld hebben van God! Daarom staat deze kleine mededeling in Jozua 6:1. Wanneer God mensen kan uitredden, zal Hij dat doen. Waar geloof en bekering gevonden worden, daar is ook verlossing. Rachab is daar in deze geschiedenis het bewijs van.

Geloof en gehoorzaamheid

Laten we – na deze tussenzin – terugkeren naar de strijd en de hindernissen. Geloof en gehoorzaamheid kenmerkten Jozua en de Israëlieten bij de verovering van de stad Jericho. Als Jozua van de HEERE te horen heeft gekregen hoe hij de verovering moet aanpakken, roept hij meteen de priesters en het volk bij zich en zegt hun wat ze moeten doen (Joz. 6:6-7). We lezen niets over een mogelijk slot van het gesprek (verderop staan meer bijzonderheden dan in het gesprek zelf beschreven staan, vs.

2-5), of over hoe de Bevelhebber wegging. De aandacht gaat naar de directe uitvoering van de opdracht. Ook de priesters en het volk reageren in geloof: *'Zodra Jozua tot het volk gesproken had (...). En de gewapenden gingen (...)'* (vs. 8-9).

Er was geen spoor van aarzeling. De militaire strategie werd niet betwijfeld of onder discussie gesteld. De priesters en het volk deden eenvoudig wat Jozua hun opdroeg. Meteen gingen ze op pad en trokken ze rond de stad. Kennelijk haastten ze zich om nog dezelfde dag al een eerste keer rond de stad te trekken, want het was avond toen ze terugkeerden in het kamp (vs. 11); terwijl ze de andere keren 's morgens rondom de stad gingen (vs. 12). Laten we daarbij bedenken dat dit toch wel een aparte strategie was. De Israëlieten verlieten het kamp in Gilgal om rond de stad Jericho te trekken en dan terug te keren. Zo riskeerden ze het gevaar van een uitval, terwijl het leger in een lange rij rond de stad liep. Misschien liepen ze wel dicht genoeg rond de stad om met pijlen en speren bestookt te worden. Deze opdracht van God was een test van het geloof en de ermee gepaard gaande gehoorzaamheid. Hun geloof werd op de proef gesteld. De volgende dag stonden de muren van Jericho er nog net zoals voorheen. Zo ging het zeven dagen lang, er scheen niets te veranderen. Maar elke dag opnieuw vertrokken ze voor de tocht rond Jericho. Net zoals de muren van Jericho niet wankelden, wankelde ook het geloof van de Israëlieten niet.

Ook vlak voordat de muren van Jericho vielen, bleek het geloof van Jozua en het volk: *'Toen de priesters bij de zevende maal op de horens bliezen, zei Jozua tegen het volk: Juich, want de HEERE heeft u de stad gegeven'* (Joz. 6:16). Dit was het gelovige antwoord op de belofte van God dat Hij de stad in de macht van Jozua had gegeven (vs. 2 SV, overeenkomstig de tijdsvorm van het werkwoord in het Hebreeuws). Het volk reageerde in geloof en het juichte (vs. 20). Het juichen was door de HEERE opgedragen als een vreugdekreet, die al vóór de overwinning moest worden uitgeroepen (vs. 5). Gelijktijdig met de vreugdekreten klonken de ramshoorns, die – zoals er letterlijk staat – 'jubeltrompetten' waren. De overwinningskreet klonk al toen de muren er nog stonden, en er geen teken van het instorten van de muren was.

Het geloof speelt hier een belangrijke rol. In die mate zelfs dat Hebrëen 11:30 zegt: *'Door geloof vielen de muren van Jericho, nadat men er zeven dagen omheen getrokken was'*. Zeven dagen trok het volk om de stad Jericho heen en zag het de sterke muren. In de stad waren krachtige helden (Joz. 6:2). Het volk was zelf niet in staat de stad te overwinnen. Ook wij kunnen geconfronteerd worden met obstakels in ons leven, waar wij niet tegen opgewassen zijn. Dan is het geloof in God en de gehoorzaamheid aan Zijn Woord het houvast dat wij hebben. Laat ons geloof niet zijn in de wijsheid van *mensen*, maar in de kracht van *God* (vgl. 1 Kor. 2:5). De

gevolgde strategie was dwaasheid in mensenogen, maar het was een vertrouwen op de kracht van God.

Laten we nog eens in het bijzonder stilstaan bij het geloof van Jozua. Jozua moet een man met een groot geloof zijn geweest. Stel jezelf maar eens in zijn plaats! Hij was nog maar kort de aanvoerder van Israël, maar zijn optreden was vol geloof. Eerst liet hij het volk op een bijzondere manier door de Jordaan trekken. Daar zal het volk niet erg veel moeite mee gehad hebben. Daarna beval hij de Israëlieten dat ze zich moesten laten besnijden. Daar zullen de mannen nu wel niet direct op hebben gewacht, en dan nog wel in vijandelijk gebied. Daarna liet hij het volk het Pascha vieren op vijandelijk terrein. En dan, bij de eerste verovering van een stad, stelde hij een militaire strategie voor die alle wetten van oorlogvoering tartte. Zo ga je toch geen versterkte stad veroveren?

God vroeg heel wat van Jozua, en dat direct aan het begin van zijn leiderschap. Bovendien wist Jozua heel goed dat de Israëlieten nu niet bepaald gemakkelijk waren. Mozes had ook heel wat te verduren gehad met dit volk. Jozua was er toen ook bij. Veertig jaar lang had hij gezien hoe moeilijk het volk kon zijn. Desondanks gehoorzaamde Jozua aan alles wat God zei en hij geloofde Hem op Zijn woord.

Herhalingen

Er zijn drie zaken die in Jozua 6 diverse malen worden herhaald. Ten eerste de wijze waarop men rondom de stad Jericho moest gaan. Ten tweede het onderwerp van de ban. Ten derde de redding van Rachab.

Het eerste, de wijze waarop men rond de stad moest trekken, wordt vier keer herhaald. We zouden het al snel saai kunnen vinden, maar we moeten begrijpen dat als de Bijbel iets verschillende keren herhaalt, de bedoeling hiervan is onze *aandacht* erop te vestigen. Dit vier keer herhalen van de wijze van rondtrekken vinden we terug in de eerste veertien verzen. Eerst bij de HEERE, Die tegen Jozua sprak (vs. 4-5); vervolgens bij Jozua die tegen de priesters en het volk sprak (vs. 6-7); een derde keer bij de uitvoering ervan op dezelfde dag (vs. 8-9); en een laatste keer bij de uitvoering ervan op de volgende dag (vs. 13). In vers 15 lezen we bovendien nog eens expliciet de woorden 'op dezelfde wijze'.

In diezelfde veertien verzen wordt er met geen woord gerept over het slaan met de ban of over de redding van Rachab. Daar was nog geen aandacht voor. De aandacht wordt nu gericht op de wijze waarop én op de stipte uitvoering ervan. Iemand schreef eens dat we boven dit hoofdstuk de titel zouden kunnen plaatsen:

‘gehoorzaamheid aan God en vertrouwen op God tijdens de strijd’. Daar ben ik het, voor deze eerste veertien verzen, van harte mee eens. Het lijkt erop dat de schrijver ons steeds weer wil bepalen bij het geloof en de gehoorzaamheid tijdens de precieze uitvoering van wat de HEERE gesproken had. De Israëlieten toonden inderdaad een onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan het bevel van God en een blindelings vertrouwen op Hem. Laten wij de les ter harte nemen en Gods Woord stipt volgen.

In de volgende verzen gaat alle aandacht naar de andere twee herhalingen, zaken die tot dusver in dit hoofdstuk niet genoemd waren. Nu zijn het ook niet zomaar herhalingen, er zit een toename aan informatie in. Het eerste thema dat aan bod komt is *de ban* (vs. 17, 18-19, 21). In vers 17 wordt er niet meer gezegd dan dat de *stad* door de ban aan de HEERE gewijd was. In vers 18-19 gaat het over de *voorwerpen* van waarde die in de stad waren, en die bij de schat van de Heere moesten worden gevoegd. In vers 21 vernemen we bovendien dat alles wat *leefde* moest sterven.

Wanneer we in het Oude Testament op zoek gaan naar de ban, dan blijkt dat het veelal gaat over een vernietigend oordeel van God. Anderzijds heeft de ban soms ook de betekenis van iets dat aan God gewijd werd. Met betrekking tot de mensen en de dieren in de stad was het eerste het geval, men spreekt dan van de *vernietigingsban*. Over het waarom daarvan hebben we het al gehad. Met betrekking tot de waardevolle voorwerpen was het tweede het geval, men spreekt dan van de *wijdingsban*. In vers 17 zijn de woorden ‘door de ban gewijd’ in het Hebreeuws één enkel woord. In vers 19 lezen we daarom dat de waardevolle voorwerpen de HEERE heilig waren (vgl. Lev. 27:21, 28), dus werden afgezonderd voor Hem. Het was allemaal voor Jahweh, niets was er voor de Israëlieten.

Jericho was de eerste stad die werd veroverd in het Beloofde Land, en de buit was een eerstelingsgave aan God. Die gedachte steekt erachter. Volgens de Mozaïsche wet waren de eerstelingen van de kinderen (vervangen door de Levieten), de eerstelingen van dieren en de eerstelingen van de oogst voor de HEERE. Het werd voor Hem geheiligd (Ex. 13:12; Num. 8:17). Het was voor Hem uit *dankbaarheid*. Laten wij toch nooit vergeten om onze dankbaarheid voor overwonnen obstakels aan Hem te uiten, en de eer ervan aan Hem te geven! Ze worden immers overwonnen in Zijn kracht en door Zijn genade.

In vers 24 wordt nog een laatste keer naar de ban verwezen, hoewel het woord niet wordt gebruikt. Het woordje ‘echter’ is heel veelzeggend! Het geeft een sterk contrast weer, een tegenstelling met de andere herhaling die drie keer aan bod komt. Dat contrast vinden we terug in vers 17 door het woordje ‘*alleen*’, en in vers

22 door het woordje 'maar'. Tegenover de ban over Jericho staat de redding van Rachab. Ook dat komt drie keer aan bod (vs. 17; 22-23; 25), om een evenwicht aan te geven. Ja, er is Gods oordeel, maar er is evenzeer Gods genade en redding. De bevolking van Jericho had het hart toegesloten voor Israël en de God van Israël. Rachab had echter redding gezocht. Toen de verspieters in Jericho kwamen, was haar geloof al gebleken (Joz. 2; Hebr. 11:31). Het volk Israël was nog niet eens in het land en er was nog geen strijd geleverd. Maar zij geloofde in de God van Israël (Joz. 2:9, 11). Zij zocht haar toevlucht bij Hem en bij Zijn volk, dat was een daad van landverraad in mensenogen. Maar God zag het anders: juist als een daad van geloof. Jakobus haalt het voorbeeld van Rachab aan in verband met een krachtadig geloof (Jak. 2:25).

De schrijver van het boek Jozua wil er geen misverstand over laten bestaan. Evenzeer als hij Gods rechtvaardig oordeel beschrijft, wijst Hij op Gods genade. En hoe is het nodig doordrongen te zijn van Gods genade, als we met obstakels in ons leven worstelen. Laten we maar meer Zijn belofte aannemen: *'Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht'* (2 Kor. 12:9). Op Zijn genade mogen we ons verlaten, zelfs wanneer wijzelf zwak zijn. De HEERE redde Rachab wonderlijk uit. De muren van de stad stortten in, maar kennelijk is het stuk van de muur waarop haar huis stond (Joz. 2:15), overeind gebleven. God zorgde voor Rachab. We mogen erop vertrouwen dat God ook voor ons zorgt.

Een puinhoop

Het enige wat overbleef van de sterke stad Jericho was een puinhoop. Jozua deed een eed, die erop neerkwam dat de stad nooit meer herbouwd mocht worden (Joz. 6:26). Het zou ten koste gaan van de kinderen van de man die het wel deed, wat zijn vervulling vond toen Hiël de muren herbouwde en de poorten herplaatste (1 Kon. 16:34). Dit is een belangrijke les voor ons. Als een obstakel overwonnen is, dan mag er niets meer achterblijven dan een puinhoop. We moeten het als met de ban vernietigen, tot er niets meer van overblijft.

We moeten er vervolgens voor waken dat het obstakel niet weer de kop opsteekt, eventueel in een andere vorm. We zien dit geïllustreerd in Richteren 1:23-26. Daar is een man die de stam Jozef hielp om de stad Bethel te veroveren. Die stad heette voordien Luz. Ze lieten de man ongedeerd heengaan en wat deed hij? Op een andere plaats bouwde hij een nieuwe stad en noemde die Luz. We mogen er ook niets van vasthouden, zoals Achan deed (Joz. 7). Dat brengt alleen maar ellende en

nederlagen voort. Alles wat er mag overblijven is een ruïne, een herinnering die ons doet denken aan de overwinning die God behaald heeft in ons leven.

Tot slot

We mogen in dit hoofdstuk heel wat van God zien. We zien Gods macht in de muren die vallen. We zien Gods gerechtigheid in het oordeel over de vijanden. We zien Gods genade in het openen van de deur naar het Beloofde Land en de redding van Rachab en haar familie. We mogen uit dit hoofdstuk ook heel wat leren met betrekking tot obstakels in ons leven. We moeten geloven in Gods macht en liefde. We moeten gehoorzamen aan Zijn woord. En we moeten Hem de eer geven voor elke overwinning die Hij behaalt in ons leven.

Zoals gezegd zijn de ramshoorns eigenlijk jubelbazuinen. In het Hebreeuws zijn het twee woorden. Het woord dat vertaald is met 'jubel' komt, op één uitzondering na, slechts voor in Leviticus 25 en 27, waar het vertaald is met 'jubeljaar'. In het jubeljaar moest verkocht land teruggegeven worden aan de oorspronkelijke eigenaar (Lev. 25:8-13). Zoals God het Beloofde Land aan de rechtmatige eigenaars gaf, zo wil Hij ook ons de volle rijkdom van het geestelijk leven geven en de obstakels die in de weg staan opruimen. Het jubeljaar was ook het jaar van de vrijheid (vs. 10). God wil ons vrij maken van alles wat ons belemmert in ons geestelijk leven, om ons zo het volle leven te geven.
